

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PRVI ODJEL

PREDMET KOBASŽ protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 27228/14)

PRESUDA

STRASBOURG

4. listopada 2018.

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Kobaš protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u odboru u sastavu:

Aleš Pejchal, *predsjednik*,

Armen Harutyunyan,

Jovan Ilievski, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost održanog 11. rujna 2018. godine,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 27228/14) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Ivan Kobaš („podnositelj zahtjeva”) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) dana 3. travnja 2014.

2. Podnositelja zahtjeva zastupala je gđa D. Vidović, odvjetnica iz Zagreba. Hrvatsku vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

3. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da nije imao pošteno suđenje jer je u njegovoj odsutnosti održana sjednica žalbenog vijeća u kaznenom postupku koji se protiv njega vodio zbog izazivanja prometne nesreće, protivno članku 6. stavcima 1. i 3. (c) Konvencije.

4. Dana 21. travnja 2016. godine Vlada je obaviještena o prigovoru u pogledu odsutnosti podnositelja zahtjeva sa sjednice žalbenog vijeća, a ostatak zahtjeva proglašen je nedopuštenim u skladu s pravilom 54. stavkom 3. Poslovnika Suda.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

5. Podnositelj zahtjeva rođen je 1977. i živi u Županji.

6. Dana 5. srpnja 2011. godine podnositelj zahtjeva je pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu optužen za kazneno djelo izazivanja prometne nesreće iz članka 272. Kaznenog zakona.

7. Podnositelju zahtjeva suđeno je u skraćenom postupku. Dana 4. svibnja 2012. godine Općinski kazneni sud u Zagrebu proglasio je podnositelja zahtjeva krivim za kazneno djelo koje mu je stavljeno na teret te mu je izrekao

kaznu zatvora u trajanju od četiri mjeseca uz primjenu uvjetne osude i rok kušnje od dvije godine.

8. Dana 23. svibnja 2012. godine podnositelj zahtjeva podnio je žalbu protiv osuđujuće presude te je zatražio da mu bude dopušteno prisustvovati sjednici žalbenog vijeća.

9. Dana 15. siječnja 2013. godine Županijski sud u Zagrebu, bez obavještanja podnositelja zahtjeva ili njegove odvjetnice, razmotrio je predmet bez održavanja rasprave. Odbio je žalbu i potvrdio osuđujuću presudu i kaznu podnositelja zahtjeva.

10. Podnositelj zahtjeva zatim je podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske, prigovarajući, *inter alia*, da mu nije bilo dopušteno prisustvovati sjednici žalbenog vijeća.

11. Dana 18. rujna 2013. godine Ustavni je sud proglasio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva nedopuštenom kao očigledno neosnovanom. Ta je odluka braniteljici podnositelja zahtjeva dostavljena 4. listopada 2013. godine.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

12. Mjerodavno domaće pravo izloženo je u presudi *Arps protiv Hrvatske*, br. 23444/12, stavci 12. - 15., 25. listopada 2016.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVAKA 1. I 3. (c) KONVENCIJE

13. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da nije imao pošteno suđenje jer mu nije bilo dopušteno prisustvovati sjednici žalbenog vijeća pred Županijskim sudom u Zagrebu. Pozvao se na članak 6. stavke 1. i 3. (c) Konvencije, koji u mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

„1. ... u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega...svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično... ispita njegov slučaj....

3. Svatko optužen za kazneno djelo ima najmanje sljedeća prava:

...

(c) da se brani sam ili uz branitelja po vlastitom izboru, a ako nema dovoljno sredstava platiti branitelja, ima pravo na besplatnog branitelja, kad to nalažu interesi pravde;“

A. Dopuštenost

14. Sud primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije. Primjećuje i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. *Tvrđnje stranaka*

15. Podnositelj zahtjeva ustvrdio je da je njegova prisutnost na sjednici žalbenog vijeća bila potrebna jer je u svojoj žalbi osporio prvostupanjsku presudu zbog svih žalbenih razloga te je Županijski sud u Zagrebu bio pozvan ispitati sve činjenične i pravne okolnosti predmeta. Da mu je dopušteno prisustvovati sjednici, bio bi osobno iznio svoje argumente i detaljno izložio propuste Općinskog kaznenog suda u Zagrebu u pogledu činjenica i prava, koje je iznio u svojoj žalbi. Podnositelj zahtjeva smatrao je kako je nevažno što državno odvjetništvo nije podnijelo žalbu protiv prvostupanjske presude jer je od ključne važnosti bilo da ga Županijski sud u Zagrebu osobno sasluša kako bi ispravno ocijenio okolnosti njegovog predmeta i izmijenio prvostupanjsku presudu u njegovu korist.

16. Vlada je tvrdila da je, na temelju relevantnog domaćeg prava i prakse, u situacijama kao u ovome predmetu – kada je okrivljeniku bilo suđeno u skraćenom postupku i izrečena mu je kazna zatvora uz primjenu uvjetne osude – žalbeni sud imao diskrecijsko pravo odlučiti bi li bilo svrhovito dopustiti okrivljeniku da prisustvuje sjednici žalbenog vijeća. Vlada je tvrdila da je Županijski sud u Zagrebu ispravno odlučio da nije bilo razloga da podnositelj zahtjeva prisustvuje sjednici žalbenog vijeća jer je bio saslušan tijekom suđenja i imao je priliku učinkovito sudjelovati u postupku pred prvostupanjskim sudom. Vlada je također tvrdila da je žalba podnositelja zahtjeva bila jasna te da nije sadržavala nikakve navode zbog kojih bi bila opravdana njegova prisutnost na žalbenoj sjednici. Nadalje, budući da državno odvjetništvo nije podnijelo žalbu protiv prvostupanjske presude i nije bilo pozvano na sjednicu žalbenog vijeća, Vlada je smatrala da podnositelj zahtjeva nije bio stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na državno odvjetništvo. Štoviše, istaknula je da Županijski sud u Zagrebu nije imao mogućnost određivanja strože kazne podnositelju zahtjeva niti je imao razloga saslušati ga osobno, uzimajući u obzir tvrdnje podnositelja zahtjeva iz njegove žalbe.

2. *Ocjena Suda*

17. Sud napominje da je već utvrdio povredu članka 6. stavaka 1. i 3. (c) Konvencije u predmetima u kojima se otvara slično pitanje (vidi predmete *Zahirović protiv Hrvatske*, br. 58590/11, stavci 58. - 64., 25. travnja 2013.;

Lonić protiv Hrvatske, br. 8067/12, stavci 94. - 102., 4. prosinca 2014., i gore citirani predmet *Arps*, stavci 24. - 29.).

18. U potonjim predmetima Sud je već razmotrio sve konkretne tvrdnje koje je Vlada iznijela u ovome predmetu (ibid.). Nakon razmatranja svih materijala koji su mu podneseni, Sud smatra kako Vlada nije izložila niti jednu činjenicu ili tvrdnju koja bi ga mogla uvjeriti da u ovom predmetu donese drukčiji zaključak.

19. Prema tome došlo je do povrede članka 6. stavaka 1. i 3. (c) Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

20. Članak 41. Konvencije navodi:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Naknada štete

21. Podnositelj zahtjeva potraživao je 10.670 eura (EUR) na ime naknade imovinske i neimovinske štete.

22. Vlada je taj zahtjev smatrala pretjeranim, neosnovanim i nepotkrijepljenim.

23. Sud ne nalazi nikakvu uzročnu poveznicu između utvrđene povrede i navodne imovinske štete, stoga odbija taj dio zahtjeva. S druge strane, Sud utvrđuje da je podnositelj zahtjeva zasigurno pretrpio neimovinsku štetu koja se ne može nadoknaditi samo utvrđivanjem povrede. Procjenjujući na pravičnoj osnovi, Sud podnositelju zahtjeva dodjeljuje 1.500 eura (EUR) na ime naknade neimovinske štete, uz sve poreze koji bi mu mogli biti obračunati.

B. Troškovi i izdatci

24. Podnositelj zahtjeva također je potraživao 840 EUR na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima i 3.360 EUR na ime troškova i izdataka nastalih pred ovim Sudom.

25. Vlada je osporila te zahtjeve.

26. Prema sudskoj praksi Suda, podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu troškova i izdataka samo u mjeri u kojoj je dokazano da su oni stvarno nastali i bili potrebni te da je iznos novca razuman. Glede postupka koji je podnositelj pokrenuo pred nacionalnim vlastima, Sud se slaže da se ti domaći troškovi mogu uzeti u obzir u ocjeni zahtjeva za naknadu troškova jer im je u biti cilj bio ispraviti povredu Konvencije koja se navodi pred Sudom (vidi predmet *Scordino protiv Italije (br. 1)* [VV], br. 36813/97, stavak 284.,

ECHR 2006-V). Uzimajući u obzir dokumente koje ima u posjedu i prethodno navedene kriterije, Sud smatra razumnim podnositelju dosuditi iznos od 675 EUR na ime troškova i izdataka nastalih u postupcima pred nacionalnim vlastima, uvećan za sve poreze koji bi mu mogli biti zaračunati na taj iznos. Glede postupka na temelju Konvencije, procjenjujući na pravičnoj osnovi i u svjetlu svoje prakse u usporedivim predmetima, Sud smatra razumnim podnositelju, kojega je zastupala odvjetnica, dosuditi iznos od 1.350 EUR, uvećan za sve poreze koji bi mu mogli biti zaračunati na taj iznos.

C. Zatezna kamata

27. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna poena.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrdjuje* da je zahtjev dopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavaka 1. i 3 (c) Konvencije;
3. *Presuđuje*
 - (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba u roku od tri mjeseca isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u hrvatske kune po tečajnoj stopi važećoj na dan namirenja;
 - (i) 1.500 EUR (tisuću petsto eura), na ime naknade neimovinske štete, uz sve poreze koji bi mogli biti obračunati;
 - (iii) 2.025,00 EUR (dvije tisuće dvadeset i pet eura), na ime naknade troškova i izdataka, uz sve poreze koji bi mogli biti obračunati podnositelju zahtjeva;
 - (b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna poena.
4. *Odbija* preostali dio zahtjeva podnositelja za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 4. listopada 2018. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Aleš Pejchal
Predsjednik

© 2018 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga.